عالیه راوی اکبر میاخیل

د افغان زمری میندی

زه د هغه جگو غـــــــرونو مرغی یمه
لیری یمه پاتـــــــی پردی شوی نه یمه
دی افغانان خـــــــــــویندی او ورونه
افغانستان په نوم یو رنگ تــــول گلونه
هره شیبه ناره می شوه په وحـــــــد ت
ویده په غـــــم ویشه په امید د وصلت
هی د افغــــــــــان زمـــری میندی
پاک قسم می په معصومو خـــــــویندی
د ستاسو په زوریدازه زوریگــــومه
په اصل انسان افغان پاتـــی کیـــژمه
خندا غـــــوارم روح په گدا لکه کوچی
ارمان می ده هلته یو آرام په کـــیژدی
زما خپل ننگ پاتـــــــــــی په قومونو
پیدا کــــــړی می ده دا درس د دردونو
حسرت خـــــــــــوروم په کاروانونو
چه یی نه گــــــــــــوروم په دشتونو
بیا به کله دا مرغی خوشحــــــاله وی
چه د خپلو په ځـــــــاله کی سمباله وی
نور به د "راوی" پاتـی نه وی یو ارمان
چه دېر دی زور نه وی په کـور د افغان